

Πρόλογος

«Ποδοσφαιρικές αναμνήσεις»

Έτσι θα περιέγραφα το βιβλίο μου με δύο λέξεις. Ίσως, επειδή είχα πάντα μέσα μου το μικρόβιο του αθλητισμού. Μου άρεσε πάντα να πηγαίνω στο γήπεδο και να παρακολουθώ αγώνες ποδοσφαίρου, μπάσκετ, βόλεϊ αλλά και στίβο. Αυτό που με κέρδισε, όμως, στο τέλος ήταν η «στρογγυλή θεά», όπως τη λένε. Ίσως, επειδή είχα και έχω ακόμα στο μυαλό μου ζωντανές τις δικές μου ποδοσφαιρικές αναμνήσεις. Και αυτό το οφείλω σε μεγάλο βαθμό στον πατέρα μου...

Δεν θα ξεχάσω την προσμονή, συνήθως, της Κυριακής που μας πήγαινε μαζί με τον αδερφό μου στο γήπεδο. Πάντα φίλαθλοι και όχι οπαδοί, όταν έφτανε η συγκεκριμένη Κυριακή, ετοιμαζόμασταν από το πρωί. Για μας ήταν σαν οικογενειακή εκδρομή. Ετοιμαζάμε ο καθένας τη σακουλίτσα του που είχε μέσα πατατάκια, γαριδάκια, νερό, χυμό και πασατέμπο! Θυμάμαι μια μέρα, όταν φτάνοντας έξω από το γήπεδο, μας έκανε έλεγχο ένας αστυνομικός, όπως γίνεται πάντα πριν μπει μέσα. Μας ζήτησε ευγενικά να ανοίξουμε τις σακούλες μας και βλέποντας τι είχε ο καθένας μέσα, μας κοίταξε όλους απορημένος αλλά και παράλληλα χαμογελώντας, έσκυψε και με ρώτησε: «Θα τα φας όλα αυτά μόνη σου;» Στην αρχή, τρόμαξα λίγο γιατί φοβήθηκα μήπως μου τα πάρει, αλλά μετά απάντησα με σιγουριά: «Φυσικά! Όλα δικά μου είναι!»

Βρίσκαμε, λοιπόν, μια ήρεμη γωνιά στην κερκίδα και βλέπαμε τον αγώνα. Πιο μικρή δεν καταλάβαινα και πολλά όταν συζητούσε ο πατέρας μου με τον αδερφό μου περί ποδοσφαιρικών θεμάτων. Πεταγόμεν, φυσικά, στα γκολ που έμπαιναν. Πόσες φορές, θυμάμαι, μου είχαν πέσει κάτω τα πατατάκια με τον ξαφνικό πανηγυρισμό. Αλλά ήταν τόσο όμορφες στιγμές, τόσο όμορφες αναμνήσεις...

Στην πορεία έμαθα πολλά για την μπάλα. Το καλύτερο, όμως, από όλα ήταν όταν μου εξήγησαν από νωρίς τι σημαίνει το «περιβόητο» offside. Έτσι, όταν γνώρισα τον άνδρα μου, είχε να καυχείται ότι η γυναίκα του ξέρει τι σημαίνει ο συγκεκριμένος όρος, ότι της αρέσει το ποδόσφαιρο και δεν γκρινιάζει!

Φτάνοντας στη σημερινή ημέρα και έχοντας αποκτήσει δύο αγόρια, τα οποία ασχολούνται με το συγκεκριμένο άθλημα, βρήκα την ευκαιρία και εγώ να κάνω πραγματικότητα το δικό μου όνειρο. Να καταγράψω τις ποδοσφαιρικές τους εμπειρίες, τους αγώνες τους, τις σχέσεις τους, τις χαρές και τις απογοητεύσεις που αντιμετωπίζουν μέσα στο γήπεδο. Την καθημερινότητά μας, με τις ωραίες στιγμές αλλά και τις δυσκολίες που μας χαρίζει το ποδόσφαιρο. Το ποδόσφαιρο των παιδιών μας.

Δεν θα μακρηγορήσω άλλο. Θα κλείσω, απλά, με κάτι που πιστεύω απόλυτα και με το οποίο πορεύομαι όλα αυτά τα χρόνια:

«Όλα είναι δρόμος και το ταξίδι του ποδοσφαίρου, όσο κι αν κρατήσει, είναι όμορφο».

Ας ξεκινήσουμε λοιπόν το ταξίδι...

«Το όνομα μου είναι... soccermum!»

Ποτέ δεν φανταζόμουν ότι θα γινόμουν μία... soccermum!

Στις προπονήσεις των παιδιών, αλλά ακόμα και στη δουλειά μου, πολλοί είναι οι φίλοι που με φωνάζουν soccermum αντί με το όνομά μου! Πολλοί είναι επίσης, ή μάλλον πολλές, που με ρωτάνε πώς μπορώ, σχεδόν κάθε μέρα, να βρίσκομαι στα γήπεδα και να βλέπω ποδόσφαιρο και να μη βαριέμαι!

«Είναι απλά στη... φύση μου!» τους απαντάω.

Δεν είμαι φανατική οπαδός κάποιας ομάδας, κανείς μας στην οικογένεια, ούτε πάμε συχνά στο γήπεδο για να δούμε την ομάδα που υποστηρίζουμε. Τις προπονήσεις των παιδιών και τους αγώνες τους, όμως, δεν τους χάνουμε ποτέ.

Επίσης, μου αρέσει πολύ η εικόνα που παρουσιάζουμε ως οικογένεια όταν καθόμαστε να δούμε ένα ματς. Μου αρέσει που μπορώ να σχολιάζω με τα παιδιά μου κάποια φάση του αγώνα, για παράδειγμα αν ήταν offside ή όχι, ή να αναφωνούμε όλοι μαζί «Τι έκανε ο παίκτης;» λόγω κάποιας ντρίπλας ή να πανηγυρίσω μαζί τους ένα γκολ.

Όλα τα παραπάνω είναι μέσα στην καθημερινή μου ζωή. Όλα τα παραπάνω που έχω ζήσει και ζω είναι αυτά που με κάνουν χαρούμενη και ευτυχισμένη και όσο κι αν το πρόγραμμα μου είναι πολύ πιεσμένο, δεν τα αλλάζω με τίποτα καθώς το ποδόσφαιρο είναι πια μέρος της ζωής μας. Και, φυσικά, δεν αλλάζω με τίποτα το γεγονός ότι είμαι μία soccermum!